

לזכרך / עפרה בריל

דברים בהלוויה

נירה לב, כמה מתאים לך שם המשפחה. לב זה בסיס, לב זה הדבר שפועם ועוזר לנו להתנהל כבני אדם - ולך היה לב שכזה - לב פתוח, רגיש ומאיר לא פעם את הדרך.

אני ונירה, שנים של חיים יחד - יחד במוסד החינוכי, יחד בבית המגורים הראשון ויחד בבית המגורים המשוכלל יותר. אף אחד לא הכריח, כך רצינו. חברות של שנים. אף פעם לא רבנו כשכנות. תמיד ידענו איך להתחלק בחברות - בגינה, במאכל מוצלח, בשוטטות בקיבוץ. כשאבד לי שמוליק החתול, שתינו הלכנו וצעקנו בכל רחבי הקיבוץ "שמוליק!!!!" חיפשנו את החתול, ובסוף השלמנו עם האובדן שלו.

היו ימים שאת ואבשלום, בחיר ליבך, החלטתם לצאת לשליחות. כעסתי בליבי כי ידעתי שיהיה לי קשה בלעדיכם. המזור בא בזכות שפירי, שכילד אהב לכתוב, ושלח גלויות יפות לעינב, מלאות בסיפורים על הארץ הרחוקה שהייתם בה.

יום אחד קיבלנו אישור מגינות נוי שאפשר לקחת פקעות של אירוסים ליד חדר האוכל. נירה ואנוכי עטנו על השלל. אספנו פקעות ככל שיכולנו ושתלנו בגינה, היא בשלה אני בשלי. עד היום הפקעות מפתיעות אותנו מדי שנה בפריחה מלבבת של האירוסים.

הייתה תקופה שאהבת לקרוא בעיתונים ולגזור את הדברים שהתחברת אליהם. אני הייתי שפן הניסיונות שלך. לא פעם ישבתי על ידך והיית מקריאה לי את קטעי העיתונים שהכי אהבת. תיקי העיתונות הגזורה הלכו ותפחו, עד שיום אחד זה נגמר, הפסקת לגזור עיתונים.

הגינה שלך, רצית אותה יפה ומטופחת. ישבת שעות ועישבת מסביב לבית, ליד הבית. עשית שביל מיוחד - והכול ביסודיות רבה ובעבודת כפיים. ככה לשבת ולעשב, ואנחנו הרווחנו - העשבים לא גברו עליך.

המחלה תקפה והביאה אותך למקום אחר, לבית הסעודי, שם טיפלו בך באהבה רבה. לעיתים הייתי ניגשת אליך ומנסה לתפוס את העיניים, לראות אם יש זיק של היכרות, אם את נזכרת. לא פעם יצאתי נפעמת כשראיתי חיוך קטן, עין בורקת מהכרה. אישך אבשלום לא החסיר ארוחה בכל השנים הללו. איך זכית בבעל כזה?

שכנה יקרה, צר לי מאוד על לכתך מאתנו. תמיד תהיי נוכחת בזיכרונותי, עופרה השכנה.

נירה בסוף י"ב, 1958

נירה בצבא, 1959